

vending fra de europæiske Magters Side; og derved er der aabenbart bundet store Ting for vort Fædreland; men at op hæve al Arve- ret til den danske Throne; det maa jeg gjentagende paa staae: ikke staae i Londontractaten, ikke følger med Fornødenhed deraf, og det kan jeg ikke indlade mig paa.

Scherning: Da denne Grund saa idelig og idelig gjentages, skal jeg ogsaa, uagtet dette har været gjort mange Gange, endnu een Gang forsøge at berøre den i dens hele Underlag. Det er ikke Londontractaten, som gjør Kongelovens Arvesølges Affkæffelse umiddelbart nødvendig; men det er for at fyldestgjøre de Bestemmelser, som maae tages i den danske Arvelov, om den skal kunne komme til at fyldestgjøre Londontractaten. Vi kunne nemlig ikke skaffe Prinds Christian af Glücksborg til at følge umiddelbart efter den Sidste af Kong Frederik den Tredies Mandstamme, uden at affkæffe Kongelovens Arvesølge. Kongelovens Arvesølge er en Kongefølgelov, der nødvendigviis forudsætter Arvegang, den ene Arving følgende paa den anden, og den forudsætter det saa meget desmere, som den er bleven til, for at affkæffe Alt, hvad der kun kunde bære Prag af Kongevalg. Vi kunne ikke, efter vor Grundlov, holdende os netop til den af det ærede Medlem saa hyppigt udtalte Sætning — den første i Grundlovens § 4 —, vi kunne ikke, saalænge den bestaaer, skaffe Prinds Christian til at følge umiddelbart efter den sidste af Kong Frederik den Tredies Mandstamme, uden enten ved Valg eller ved en ny Arvelov. Valge ham tør vi ikke; og have vi intet Middel til. Vi tør det ikke, saalænge Kongelovens Arvesølge bestaaer, og vi have intet Middel dertil, naar den er affkæffet; saafremt vi ikke ville give Exemplet paa, at gjøre Riget til et Valgrige. Men vi tør ikke gjøre Riget til et Valgrige; thi det forbyder den 1ste Paragraph i vor Grundlov. Vi skulle altsaa komme ud af denne Sag paa en saadan Maade, at vi ikke vælge under den gamle Arvesølgelov og ikke vælge under den nye; men saaledes, at vi optage den hele nye Arvesølge som Udviklingen af en ny Kongefølgelov. Den maa staae som et Led af den nye Kongefølgelov, for at vi kunne komme til at give den vor lovlige

Bekræftelse. Til intet Andet kunne vi kaldes, og intet Andet kunne vi gjøre; og, naar det ærede Medlem bestandigt har villet hjælpe sig med Affkæffelsen af Kongelovens § 37 som det Æneste, vi skulde kunne gjøre, saa har han tilslagt Prindsesse Louise en Ret, som kun en Arvedronning i Danmark, en Dronning, som allerede sidder paa Danmarks Throne, har; men, dersom det ærede Medlem blot tænker sig Prindsesse Louise som Arvedronning sid- dende paa Danmarks Throne, saa har han tilintetgjort Warschauer-tractaten, som forudsætter en umiddelbar Følge med Udelukkelse af Dvinderne; thi saa har Dvinden ikke været udelukket, men været tænkt som sid- dende paa den danske Throne. Men vi maae ikke tænke os hende som sidende paa den danske Throne, om vi skulle have den Ret, Warschauerprotokollen giver os, om vi skulle kunne gaae den Vej, som er bleven fastsat ved Londontractaten. Jeg har nu gjort mig Umage for at gjøre dette saa tydeligt, som jeg kan.

Jeg skal derefter henvende et Par Ord til min ærede Ven, der er en saa afgjort Rejsiger, i den anden Ende af Salen (Drejer). Han siger, at Grundloven paalægger ham at stemme efter sin Dverbeviisning. Grundloven paalægger ham ikke at stemme efter sin Dverbeviisning; Grundloven paalægger ham, som Rigsdagsmand at gjøre sig Pligt for at gjøre det, der til Landets Bedste til enhver Tid er det Fortrinligste. Grundlovens § 60, som han nævnte, forhindrer nogen Anden uden for at kræve ham til Regnskab, fordi han følger sin Dverbeviisning; hans Valgere kunne ikke komme og kræve ham til Regnskab; han kan ikke slutte nogen lovgylbig Contract om den Stemme, han vil afgive; men, naar han er her, skal han offere sin Dverbeviisning for det almene Vel. Vi sidde ikke her, for hver Enkelt at gjøre vor enkelte Dverbeviisning gjældende og leve af vore enkelte Samvittigheder; men vi skulle arbejde hen til at faae en fælles Samvittighed. Dersom altsaa det ærede Medlem har nogen Tro paa, at hans Modstand imod denne Sag kunde gjøre Sagen nogen Støde, saa er det hans Pligt at stemme for den og ikke imod den, og det maa blive hans Dverbeviisning. Anden Dverbeviisning tør